SZÍNES

2024/2025. Veni Sancte
32. évfolyam 111. szám

FEHÉR-FEKETE

A Ciszterci Rend Nagy Lajos Gimnáziumának diáklapja

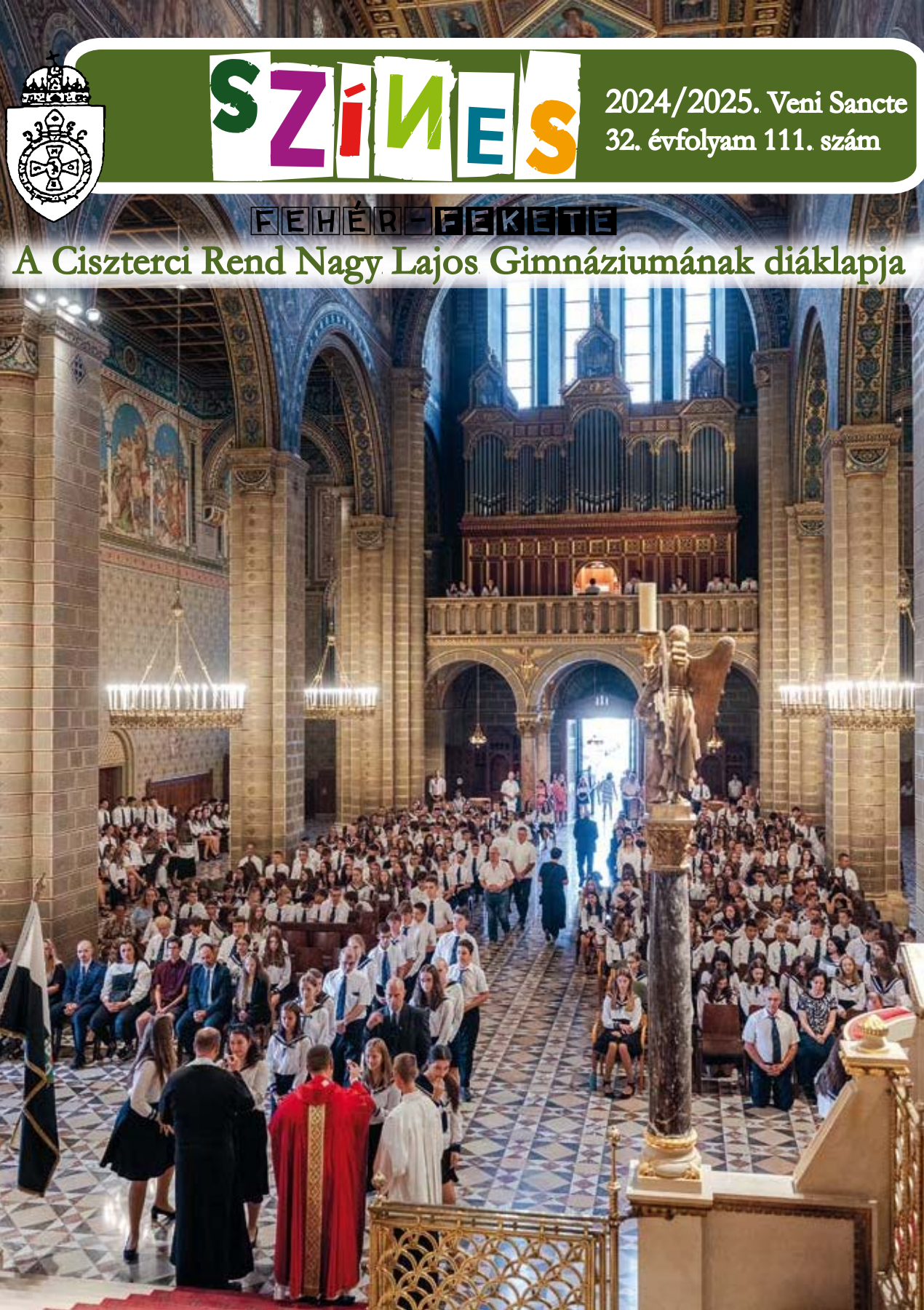

TARTALOM

Gyimesi Viktor: Tavasz kezdődik **1**
Jakab Júlia Hanna (8.A): Új barátokkal új utakon **2-4**
Győrfi Borka (12.A): 120 kilométer gyalogszerrel Észak-Magyarországon **4-5**
Schoblocher Panna Sára (9.B): Élményekkel gazdagon indult az első lajosos évünk **6**
Kutas Katalin, Nyári Koppány (12.C): Emlősszívek és mikroszkópok közt telt a nyár **7**
Győrfi Borka (12.A): 12.A a szerelem szárnyán **8**
Szokolai Tímea (12.A): Új vezetés a DÖK élén **9**
Nemes Lora (11.B): Bécsbe látogattak a Porcukik **10-11**
Kassai Antónia (11.D): Felejthetetlen néprajzos terepgyakorlat Kalotaszegen **12-13**
Életképek 14
Nagy Katalin: Lángolj és világíts! Ciszterci iskolák találkozója Pécsen **15**
Új arcok a tanáriban **16-17**
Villányi Kata (10.C): Interjú Récsei Ritával **18-19**
Hudánik Debóra (12.D): Lányként a jégen **20-21**
Körkérdés 22-23
Darutoll 24-25
Szokolai Tímea (12.A): Most vagy soha! - Elég egy szikra, és minden lángra lobban... **26-27**

Impresszum

Kiadja:
Incipit Vita Nova Alapítvány és a Ciszterci Rend Nagy Lajos Gimnáziuma

Felelős kiadó:
dr. Nyisztor Zsolt

Főszerkesztő:
Gyimesi Viktor

Diák szerkesztők:
Villányi Kata (10.C), Barkó Kincső (11.B),
Győrfi Borka, Szokolai Tímea (12.A),Hudánik Debóra (12.D)

Címlapfotó: Győrfi Borka (12.A)
Címlap, belső képek: Bergics Balázs

Elérhetőség:
7621 Pécs, Széchenyi tér 11. Páholy • www.crnl.hu

Nyomdai munkálatok:
Molnár Nyomda és Kiadó Kft. • 7622 Pécs, Légszeszgyár utca 28.

Tavasz kezdődik

Gyimesi Viktor

Az októberben papírra vetett paradoxont egy másodperc alatt feloldom, ha segítségül hívom Camus-t, a francia írózsenit. Nyilván nem egyik főművének címét, az Undort szeretném némi cinizmussal megidézni, hanem egészen egyedi gondolatát, szerinte ugyanis ősszel

„minden levél virággá változik".

Hogy kellene ezt értelmezni? Hiszen egyértelműen a tavasz "feladata", hogy színekkel töltse meg a környezetet. No de ha kicsit jobban belegondolunk, ugyanez történik szeptember-október tájékán. Csak a színek mások. A minket körülvevő világ, ahogy a Teremtőtől kaptuk, minden egyes napon ámulatba ejtő. Hol így, hol úgy. Nekünk pedig rá kell tudnunk csodálkozni - minden egyes napon. Hálát adni mindezért - minden egyes napon.
A Színes pedig továbbra is színes - minden egyes lapon! (Csak hogy frappánsan záruljanak a köszöntő gondolatok).

Újra felkelt „nyári" álmából az iskola, hogy megteljen élettel, sok "virággá változó levéllel". Öt új osztállyal. Az első negyedév kiemelkedő eseménye volt a CiszterFeszt. Az ország minden ciszter iskolájából érkeztek Pécsre tanárok és diákok. Ez volt a negyedik alkalom, amikor ilyen módon "egyesülhettek" az intézmények. Püspök atya gondolatai, ünnepélyes szentmise a Bazilikában, közös éneklés és zenélés. Jó volt tanúja lenni annak, mint formálódik élővé a "cisztercisége" megélése!

Végül rövid ajánló a Színes/Fehér-fekete őszi kiadásából:
- Interjút olvashattok egy volt lajosos gyaloglóval, aki idén Párizsban, az olimpián képviselte Magyarországot.
- Számos nyári zarándoklatról számoltatok be nekünk, és év eleji kirándulásokról, szavakba öntöttük az ősz nagy eseményeit, az évkezdő Ciszternától a Lajos-napon át a CiszterFesztig.
- Bemutatjuk új tanárainkat is!
- Körkérdésünk során pedig megkaptuk a választ arra a diákoktól, milyen is egy jó tanár.

Új barátokkal új utakon, minden nehézségen át

Jakab Júlia Hanna 8.A

Nem sokszor adódik az embernek olyan lehetősége, amilyen nekem és osztálytársaimnak adódott a nyáron. Nem sokszor van lehetőségünk egy életre szóló élményben részt venni, egy jó társaságra találni, új és régi barátokkal együtt lenni, sokat tanulni és tapasztalni, Istenhez közelebb kerülni és nem utolsó sorban 112 km-t gyalogolni - ráadásul csupán egy hétbe belesűrítve mindezt…

Nekem adódott a lehetőség, és éltem vele! Éltem a lehetőséggel, hogy megtegyem a zarándoklatot Tihany és Pannonhalma között. És még milyen jól tettem! Ilyen közösségi élmény, ilyen zarándoklat, ilyen tábor… Mert ez a zarándoklat, ez a hét, ízig-vérig tábor is volt.

Tábor volt, mert elképesztően jókat beszélgettünk. Tábor, mert sokat énekeltünk. Tábor, mert egy közösség voltunk. Tábor, mert az úton mindent megkaptunk, amire szükségünk volt. Tábor, mert éjjel összezsúfolt matracokon, emeletes ágyakon aludtunk. Tábor, mert éjjel sokáig nem aludtunk. Tábor, mert kaptunk egyenpólót és kitűzőt. Tábor, mert sajnáltunk hazamenni.

Amikor egy júliusi hajnalban felszálltam a vonatra, sok mindent képzeltem, hogy milyen lesz, és sok mindent nem gondoltam volna. Nem olyan volt, amilyenre számítottam – igazából sokkal jobb!

Nem gondoltam, hogy már az első nap megismerkedek két másik iskolába járó diákkal, kiderül róluk, hogy nagyon közvetlenek, és sokat gyaloglunk majd együtt, egymást támogatva, hogy eljussunk a végéig. Nem gondoltam, hogy második, sőt, harmadik nap szintén megismerkedek egy-egy olyan lánnyal, akikkel szuperül elbeszélgetek, akiknek ugyanaz az érdeklődési körünk, ugyanazokat szeretjük, és sosem fogyunk ki a témákból.

Nem gondoltam, hogy egy csendszakaszt lehet élvezni… Végtére is, egy órán keresztül gyalogoltunk egymástól néhány méterre, adott esetben a tűző napon! És mégis, tulajdonképpen egészen el lehetett mélyülni a gondolatainkban, le lehetett nyugodni… És amikor pedig már nagyon nehézzé válna, akkor felbukkan két őz, vagy egy szarvas, ami nem tudod miért, hogyan, de újdonságként hatva erőt ad, hogy tovább menj.

Nem gondoltam, hogy ennyi új dicsőítő dalt ismerek meg, hogy ezeket ilyen gyorsan megtanulom, és meg is szeretem, hogy szívesen dúdolgatom őket a mai napig.

Nem gondoltam, hogy egyik nap valakinek a veteményeskertjén fogunk végigtaposni. Ezt mondjuk senki nem gondolta volna, csupán egy esős délutáni eltévedés következménye volt… Azt hittük, hogy szabad a járás, nem magánterület, mígnem azt vettük észre, hogy a zöldségeken állunk, vagy, ahogy valaki megjegyezte "Gyerekek, most tapostuk szét Mari néni salátáit…". Aztán elértünk egy kapuig, úgyhogy majdnem mehettünk vissza, amikor egy kedves bácsi (gyaníthatólag a ház tulajdonosa) nem zavart vissza minket, még csak a rendőrséget sem hívta ki (pedig milyen jó főcím lett volna az újságban: "Vandál zarándokok járnak a környéken és feltúrják a kertet – legyenek óvatosak"), hanem kinyitotta nekünk,

és átengedett minket, mi pedig a pulyka mellett átmentünk az előkertbe. Az utcára kiérve visszanéztük a házra, és "Mari nénit" láttuk az ablakban, ahogy elég furcsán néz ránk… Végtére is nem csodálom, elég érdekesen nézhettünk ki, elázva, sárosan, fáradtan, egy szintén elázott keresztet cipelve vonultunk ki, majd integettünk, mint megtudtuk, valójában Ági néninek, aztán befejeztük aznapi utunkat, megérkezve a bakonybéli zarándokszállásra.

Nem gondoltam, hogy ennyit fogok nevetni az úton, hogy akár nyolcan lányok egy csoportba verődve is tudunk beszélgetni, sőt, elférünk egymás mellett az úton, mert meg tudtuk oldani. Mindig volt megoldás, minden problémát elhárítottunk, ott voltunk egymásnak, senki nem maradhatott hátra, mindenki célba ért.

Sok mindenre nem gondoltam volna, és mégis, mindennek örültünk, mindig azt kaptuk, amire szükségünk volt, mert a zarándok „Nem azt kapja, amit szeretne, hanem amire szüksége van." Az Úr mindig ott volt velünk, óvón vezetett minket, én személy szerint (de azt hiszem, ezzel nem vagyok egyedül) akkor éreztem legerősebben a jelenlétét, amikor Bakonyszentlászlón találkoztunk Zsófival, a Zarándoktábor fő szervezőjével és megálmodójával, együtt énekeltünk, és azt kell hogy mondjam, nem sokaknak maradt száraz a szeme, mire végre ágyba kerültünk.

Szükségünk is volt aznap este az alvásra, mert másnap várt ránk a leghosszabb, 26 km-es szakasz, amivel beértünk Pannonhalmára. Az út hosszú volt, a végére mindenkinek fájt a lába, no meg a legvégén a pannonhalmi dombra mire felértünk, alaposan kifulladtunk. De az én tapasztalatom szerint nem az a legmegerőltetőbb, ha mész, hanem ha megállsz - ha felvettünk egy jó tempót, raktuk egyik lábunkat a másik elé, akkor egy megállás után újra elindulni igen fárasztónak bizonyult. Na de amikor felértünk… Amikor ott álltunk a pannonhalmi apátság előtt, és már nem volt hová menni, már nem volt újabb szakasz, hanem tudtad, hogy megcsináltad, kész, megérkeztél, szinte el sem hiszed, de megtettél 112 km-t a saját lábadon, Tihanytól egészen idáig… Az az érzés egészen felemelő volt.

És aznap este, amikor visszagondoltunk a mögöttünk álló útra, akkor büszkék lehettünk, hogy megcsináltuk, hálásak, mert megcsinálhattuk, elégedettek és boldogak, mert odaértünk! Az az este is felejthetetlen marad, annyira felszabadultak voltunk, kavargott bennünk mindenféle gondolat és érzelem.

Innen visszatekintve egészen hihetetlennek tűnik az egész. Örülök, hogy elmentem, mert ha egészen őszinte akarok lenni, akkor majdnem nem tettem. Majdnem otthon maradtam, mert féltem: mi van, ha nem tudom megcsinálni, mi van, ha egyedül leszek? És nem is volt egyszerű. De egyértelműen állíthatom, hogy megérte.

Ezért hát senki ne hagyja, hogy egy ilyen lehetőség kicsússzon a kezéből, csak mert új és ismeretlen. A zarándoktábor – véleményem szerint – az egyik legjobb elképzelhető nyári program!

120 kilométer gyalogszerrel Észak-Magyarországon

Győrfi Borka 12.A

Idén nyáron már másodszorra vettem részt az iskolában hirdetett zarándoktáborban, ami ezúttal Észak-Magyarország lankáin haladt végig. Az összesen hétnapos zarándoklatból az utolsó és az első nap az oda- és hazautazást jelentette, a maradék öt napon pedig 120 km-t gyalogoltunk Márianosztrától Mátraverebély-Szentkútig. A zarándokfüzetünkben minden napra volt egy téma, ahhoz kapcsolódtak az aznapi kérdések és kis szövegek, szentírási részek. Bár lehet, hogy ez eddig sokatoknak unalmasnak hangzik, Nyári Tamás és Timkó András tanár úr vezetésével egy unalmas percben sem volt részünk. Ezt a fajta hangulatot, vidámságot és összetartást kevés helyen tapasztalhatja meg az ember.

Minden szálláson ínycsiklandozó ételeket kaptunk, vacsora és reggeli után egy éhes száj sem maradt. Bármerre jártunk, úton útfélen szilvafák lengedeztek, így amikor kedvünk úgy tartotta, ehettünk néhány szemet. Ezeket az apró örömöket minden pillanatban megbecsültük. Ilyen volt például az „egy deka" árnyék, amibe mind összetömörültünk, miután 5-10 kilométert masíroztunk tűző napon. Vagy a temetős kék kutak, amikre azonnal rávettettük magunkat, mikor már rég elfogyott mindenkinek az utolsó csepp vize is.
A napi zsolozsma és rózsafüzér mellett még tartottunk naponta kétszer ún. csendes szakaszokat, amikre mindig kaptunk egy témát néhány kérdéssel, melyeken a szép tájakat csodálva elmélkedhettünk. Ezeknek a szakaszoknak a taizéi énekek adtak magasztos keretet, amikkel kezdtük és zártuk őket. Esténként mindig hagytunk időt a gitáros énekekre és természetesen az "Alszik a város" sem maradhatott ki a kikapcsolódásunkból.

A táborban voltunk sokan, akik már tavaly is részt vettek, de több új embert is sikerült meginvitálnunk. Azt hiszem, kivétel nélkül minden résztvevő nevében kijelenthetem, hogy igazán élveztük megszerettük egymás társaságát,

érzékeltük és megbecsültük Isten jelenlétét és bármikor nyitottak vagyunk egy ilyen mértékű lelki feltöltődésre. De hogy ne csak az én szavaimat olvassátok - és megpróbáljam hitelesebbé tenni írásomat -, készítettem egy rövid interjút Biró Bence 12. A-s tanulóval, aki szintén másodszor vett részt a zarándoklaton.

Miért döntöttél úgy, hogy újra nekivágsz egy ilyen nagy útnak?
Tavaly óriási élmény volt, nagyon élveztem. Úgy gondolom, hogy sokat hozzám tett és a hitemben is megerősített, azóta bármálkoztam is.
Idén mi volt a legjobb élményed?
A kapcsolatok, amiket ott megéltem. Úgy érzem, hogy egy életen át fognak tartani. Jó volt néhány embert jobban megismerni és sok új barátot szerezni.
Volt rossz élményed?
A tábor során talán a nagy fáradtság, de nyilván a nehézségek is hozzátartoznak a zarándoklathoz, és ezzel együtt volt tökéletes.
Miért javasolnád másoknak, hogy menjenek?
Hatalmas élmény megismerni más embereket, akiknél nem számít, hogy közös az érdeklődésünk vagy sem, mert mindig ott van a nagy összetartó erő, az istenszeretet. Ezen kívül jó érzés, amikor az ember testileg és lelkileg is, letett valamit az asztalra.

„Az Istent szeretőknek minden a javukra válik." (Róm 8,28)

Élményekkel gazdagon indult az első lajosos évünk!

Schoblocher Panna Sára 9.B

Idén is megrendezésre került a ciszterna. A két napos táborban nemcsak nagyon sok élményt szereztünk, és egy új közösség tagjaivá is váltunk.

Az indulásnál még mindenki egy kicsit izgult, de amint megérkeztünk a táborhelyre mindenki feloldódott és izgatottan vártuk a feladatokat. Vezetőink segítségével hamar megismertük egymást és sok barátra tettünk szert. Miután össze hangolódtunk sok változatos programban vehettünk részt. Voltak cserkészjátékok, egy hatalmas vízicsata és sok hagyományos vetélkedő is.

Annak ellenére, hogy az este folyamán nem sokat aludtunk (annál többet játszottunk) másnap újult erővel vágtunk bele a sorversenybe, amiben már az A-sok is részt vehettek. Minden osztály szépen helytállt a megpróbáltatásokon. Délután egy szabadtéri szentmisén vehettünk részt, amin már az előre betanult dalokat énekeltünk. A ciszternát sajnos nem az én osztályom nyerte, de szerintem így is nagyon sokat kaptunk ettől a pár naptól, amit együtt töltöttünk Mattyon!

A tábor utáni első tanítási napon már ismerős arcokat láthattunk. Az iskolakezdés úgy zajlott ahogy elképzeltük, és bár nem mindig találtuk meg a termeinket, a tanároknak és a diákoknak hála, kis idő múlva már nem tévedünk el. Örülök, hogy ide járhatok és egy szuper közösség tagja lehetek. Már nagyon várom a különböző programokat és az előttünk álló négy évet amit itt tölthetünk!

Emlősszívek és mikroszkópok közt telt a nyár

Kutas Katalin, Nyári Koppány 12. C

Idén nekünk jutott a lehetőség ellátogatni Szegedre, a Nemzeti Tudósképző Akadémia (NTA) szervezésében történő kutatótáborba. A tábor Szeged szép városában volt most már másodszorra is megszervezve, ami csak hozzáadott a tábor értékéhez. Szegeden egy hétig lehettünk részesei az ottani intenzív kutatói életnek teljesen testközelből.

A táborba Nyisztor tanár úr ösztönzésére jelentkeztünk. Nem volt idegen számunkra az NTA, ugyanis már kilencedik óta részt veszünk az iskolában és máshol szervezett tudományos programjaikon, amik mind nagyon jók voltak. Motivációs levelet kellett írnunk, és összefoglalni eddigi tanulmányi versenybeli eredményeinket, és ez alapján volt a válogatás. Mindketten beválogatásra kerültünk.

Összesen húszan voltunk, és az egyetem különböző intézeteiben voltunk szétszórva, párosával, így a kis létszám miatt sohasem unatkoztunk, mindig be tudtak vonni minket a különböző munkákba. Az intézetekbe osztás az előzetesen leadott motivációs leveleink alapján történt, így Koppány a Szegedi Tudományegyetem Kórélettani Intézetébe ment, míg én a Szegedi Biológiai Kutatóközponton belül a Genetika Intézetbe kerültem, ahol nagyon jól éreztük magunkat, mert specifikusan a saját érdeklődési körünkbe eső kutatásokat követhettünk figyelemmel.

Koppány emlősszívet boncolt, valamint szív-ultrahang anyagokat elemzett. Azt vizsgálták, hogy a szívinfarktus után eltelt idővel milyen mértékben károsodik a szívizomszövet.

Én muslicákban kapcsolgattam ki és be géneket (sajnos csak elméletben), valamint az összes létező fénymikroszkópot kipróbálhattam (felsorolom, mert tényleg hihetetlen hogy ennyi féle van: sztereo, Apotóm, konfokális, spinning-disk). Olyan idegi molekuláris folyamatokat vizsgáltunk, melyeknek köze lehet az Alzheimer-kór, az autizmus és a skizofrénia kialakulásához is. Ezen felül engem megdöbbentett, hogy azok a fehérjék mögött, amiket mi tanulunk az iskolában, micsoda komoly kutatás zajlik – majdnem egy egész kutatócsoport szükséges egy szabályozófehérje teljes karakterizálásához.

Az egyetemről ahogy mentünk vissza a kollégiumba, mindig egymással beszélgettünk, hogy melyik csoport mit csinált aznap, amik nagyon jó hangulatban teltek, sokat nevettünk. Abba is betekintést nyerhettünk, hogy mennyi komoly dologgal jár, ha egyetemistaként NTA-hallgatók leszünk: nagyon jól felszerelt tiszta kollégium, egész jó ösztöndíjak stb…

A tábor részét képezte egy verseny is. Minden napra kaptunk egy-egy feladatot, amin egész nap lehetett gondolkodni, körbekérdezni az intézetben, stb. Ezeket pontozták, írtunk dolgozatot is etológiából. A tábor legvégén elő kellett adni az egyhetes részvételünk eredményét, mennyi és hogyan maradt meg a fejünkben, és ezt is pontozták. A végére valahogy úgy alakult, hogy nekem lett a legtöbb pontom, így kaptam egy nagy tábla csokit - ami másnap folyékonnyá olvadt a kollégiumi szobában…

Összességében egy nagyon tartalmas egy hét volt, én minden percét élveztük, közösségileg és szakmailag is sok izgalmas dolgot tartogatott. Hálás vagyok hogy ott lehettünk mindketten!

12.A a szerelem szárnyán

Győrfi Borka 12.A

Hogyan is kezdődött a mi „Cupido" kampányunk?... Emlékeim szerint épp életünk első médiaóráján ültünk, mikor a tanárnő felajánlotta, hogy használhatjuk tanóráját a kampányunk, illetve kampányfilmünk megbeszélésére. Egy kisebb vita és rövid szavazás után a szerelmi téma győzött, melynek központi eleme és fő attrakciója természetesen Halda-Kiss Benedek, mint Ámor. Mindenki egyetértett abban, hogy ez egy kifejezetten testhezálló szerep lenne neki. Cupido megformálásánál felmerült, hogy pelenkában fog röpdösni angyal szárnyakon, valamint olajozásról is szó esett, de ezeket végül elvetettük (nem is értem miért), és lett helyette egy rózsaszín ing, az ovis jelmezemből megmaradt pillangó szárnnyal. Ezzel a témával már 11. óta viccelődtünk, hogy a mi királyjelöltünk majd a „Kiss" Beni lesz, de azt hiszem, azt egyikünk sem gondolta komolyan, hogy majd meg is nyerjük.

A kampányt abszolút úgy kezdtük, hogy viccesre vesszük a figurát, és nem az a lényeg, hogy nyerjünk, hanem hogy jól szórakozzunk. Ám ahogy haladtak a kampánynapok, egyre jobban belelkesült az osztály, és napról napra jobban eluralkodott rajtunk a versenyszellem. Tényleg mindenki szívét-lelkét beleadta, hogy ha már idáig eljutottunk, akkor jó volna, ha meg is nyernénk.
Mivel a szerelem témaköre igen közel áll hozzánk, diákokhoz, illetve óvodástól nyugdíjasig minden korosztályt érint, úgy gondoltuk, hogy ezzel a kampánnyal mindenkit megszólíthatnánk, és kellően felkelthetnénk az alsóbb évfolyamok érdeklődését is. Emellett pedig rengeteg lehetőség rejlett benne. Egyik személyes kedvencem a "rizzelős" szívecskék voltak, amiknek nem csak írása volt vicces és emlékezetes, hanem a diákok reakciói, amikor elolvasták. Ahol még szintén a humort és paródiát használtuk ihletünk fő forrásaként, az (a visszajelzések szerint egészen ominózusra sikeredett) kampányfilmünk forgatása. Igencsak szórakoztató látvány volt, amikor a kisfilmben lévő párok összehozását forgattuk és Cupidónak tizedjére sem sikerült eltalálnia az érintett személyeket szívecskés nyilával és már el sem lehetett dönteni, hogy a rendezők vagy a szereplők az idegesebbek. De azon is jót mulattunk, amikor - kedves és kicsit sem agresszívnak tűnő - Giczi Bálint két percig folyamatosan boxolt a fehér szobrocskákkal a díszudvaron, hogy meghódítsa „Mirci" szívét, aki később Cupido erejének köszönhetően menten a nyakába ugrik. Természetesen ezt sem egyszer forgattuk le, csak úgy, mint Timkó tanár úr szereplését sem. Azzal eddig is tisztában voltunk, hogy a hittantanárunk nincs híján a humornak, no de színészi képességeit még sosem láttuk így csillogtatni. Nem is beszélve a két matektanárunk jelenetéről, akik olyat improvizáltak ott előttünk, hogy szinte alig hittünk a szemünknek.

Azt kell, hogy mondjam, ebben az egy hetes időszakban az osztályközösségünk egy új szintre emelkedett, szinte teljes összhangban tudtunk együtt dolgozni. Mindenki hozzátett, amit tudott. Sokan sütöttünk, a nagyszüneti játékoknál és népszerűsítésnél is mindenki kivette a maga részét. Én például nagyon jól szórakoztam a jósló asztalunknál, ahol természetesen mindenkinek bepillantást nyújtottunk a jövőbeni gyümölcsöző kapcsolatába. Néhány ember tenyeréből mágikus módon még azt is ki tudtam olvasni, hány gyerekük lesz, vagy éppen nem lesz élete párjával. Véleményem szerint a humort kampányunk minden apró részletébe sikerült belecsempésznünk és azt hiszem ezzel, meg persze a szerelem erejével sikerült végül megnyernünk.

Új vezetés a DÖK élén

Szokolai Tímea 12.A

Nemrég változás történt a Diákönkormányzat élén: a közelmúltban Kassai Antónia, 11.D osztályos tanuló lett a szervezet elnöke. Pár kérdést tettünk fel neki ezzel kapcsolatban.

- Szerinted mi a legfontosabb egy Diákönkormányzat munkájában?

- A diákönkormányzat munkájában a legfontosabb a diákok érdekképviselete, a kommunikáció, és az együttműködés. Fontos, hogy a tagok képviseljék a diákok véleményét, hallgassák meg őket, és olyan programokat, kezdeményezéseket valósítsanak meg, amelyek elősegítik az iskola közösségét és a diákok fejlődését.

- Van valami, amit másként csinálnál, mint az elődeid?

- Mivel volt szerencsém a tavalyi évben is a Diákönkormányzat vezetőségében aktívan részt venni, így vannak dolgok, amiken szeretnék finomítani, de tulajdonképpen egy működő diákcsoport fent tartását szeretném elérni.

- Vannak konkrét céljaid, elképzeléseid, amiket megvalósítanál DÖK-elnökként?

- A célom egy jó és működő közösség megteremtése. Egy olyan csoport, akikre bármikor lehet számítani, legyen szó bármilyen program lebonyolításában. Emellett a megszokott sportprogramok is részei maradnak az éves eseményeknek. Valamint meccsnéző délután, filmes délután is a terveim között szerepel.

Bécsbe látogattak a Porcukik

Nemes Lora 11.B

Amikor előző tanév végén a Porcukik csapatával (Hegedüs Liliána, Füzér Elizabet, Kovács Emma, Nemes Lora 11.B) megnyertük a Hittudományi Főiskola által szervezett retorikai versenyt, nem gondoltuk, hogy csak szeptemberben fogunk eljutni Bécsbe, így viszont örültünk, hogy így kezdődik számunkra a tanév.

Arra számítottunk, hogy egy nagy csoporthoz fogunk csatlakozni, ezért meglepődtünk, amikor egy 9 személyes mikrobusz jött értünk, amiben végül csak négyfős csapatunk, 2 kísérő tanárunk (Timkó András tanár úr, Horváthné Bakos Andrea tanárnő) és a mikrobusz vezetője utazott. Illetve még csatlakozott hozzánk 3 egyetemista és a Hittudományi Főiskola Filozófia és Vallásbölcseleti Tanszék vezetője.

Reggel 7-kor indultunk Pécsről, az út körülbelül 6 óra lett volna, viszont megálltunk párszor, így 14 órára értünk Bécsbe. Az időjárás nem kedvezett nekünk, gyakorlatilag megállás nélkül esett az eső, néha még hó is. Amikor megérkeztünk a szállásunkra, megkönnyebbülten lélegeztünk fel, mivel a kinti zord időből beléptünk a meleg, fűtött épületbe, amely a Pázmáneum (Collegium Pazmanianum) volt, ahol pontosan 400 éve, 1624-ben kezdték az első diákok tanulmányaikat. Ez az intézet Pázmány Péter bíboros, esztergomi érsek által 1623-ban Bécsben alapított papnevelde, amely ráadásul szomszédos az Amerikai Egyesült Államok bécsi nagykövetségével.

Miután lepakoltunk a szállásunkon, egy gyors ebéd után az irányt a Bécsi Szépművészeti Múzeum (Kunsthistorisches Museum) felé vettük.

A múzeum 20 évig épült, és megnyitására 1891-ben került sor I. Ferenc József által. Ausztria legnagyobb gyűjteményével rendelkezik, és egyben Bécs leglátogatottabb képzőművészeti intézménye. A múzeumban több, mint 200 000 műalkotást tekinthetünk meg többféle stílusban (reneszánsz, barokk, rokokó).

Igaz, az úton kissé eláztunk, de ahogy a múzeumhoz érkeztünk, úgy éreztük, kárpótol minket a látvány. Az épület már kívülről is gyönyörű volt, vele szemben pedig a Bécsi Természettudományi Múzeum magasodott fölénk.

A Szépművészeti Múzeumba belépve elállt a lélegzetünk is, hiszen már egyből hatalmas szobrokat és csodálatos, mennyezeteket díszítő freskókat láttunk.

Izgatottan néztük végig az Egyiptomi és közel-keleti gyűjteményt, de ókori görög és római vázákból és szobrokból sem volt hiány. Csodaszép, csillogó arany étkészletekkel is találkoztunk, melyekből volt, amelyik csak igazi, tiszta kristályból készült. Megcsodálhattuk olyan híres festők műveit, mint Rembrandt, Rubens, Caravaggio, Velázquez vagy Michelangelo. Legszívesebben egy egész napot eltöltöttünk volna itt!

Ezt az eseményteli napot egy Sägewerk nevű étteremben zártuk, ahol az étel és a felszolgálás is kifogástalan volt, és az egyedisége, hogy mi állíthattuk össze a pizzáinkat, hamburgereinket, vagy éppen a käsesprätzlejeinket, gazdagította a vendéglátás/lakoma élményét. Az ételeknek,

amiket rendeltünk, hamar nekiláthattunk, mivel gyorsan kihozták, viszont még annál is hamarabb ettük meg. Kis pihenés és beszélgetés után felfedeztünk egy aprócska szobát, amiben volt egy darts-tábla, ezért rögtön tartottunk egy, eleinte rövidnek tervezett darts meccset. Végül ebből egy másfél órás mérkőzés kerekedett, amelyből Timkó András tanár úr nagy fölénnyel került ki győztesként. Azonban már későre járt az idő, így visszaindultunk a szállásunkra, ahol egy Uno-parti után mély álomba szenderedtünk.

Második nap meglátogattuk a Stephansdomot (Szent István székesegyházat). Ez a templom román és gótikus stílusban, az első keresztény tiszteletére épült a 12. században. Rengeteg festményt láttunk, a leghíresebb közülük a Könnyező Mária. Ez az eredeti festmény, mely Máriapócson készült és 1696-ban egy Liturgia közben könnyeket hullajtott. Innen került Bécsbe.

Ezután ellátogattunk Stift Klosterneuburgba, egy Bécstől nem messze elhelyezkedő apátságba, ami már múzeumként is működik. Gyönyörűen felújított épületbe érkeztünk, és megtekinthettük az apátság állandó kiállítását, ahol láthattunk szobrokat, vallásos relikviákat és egy hercegi „kalap-koronát". A bemutatótermek alatti aulában pedig szert tehettünk néhány ott készült finomságra is.

Az apátság kiállítása után megnéztük az ottani templomot is, viszont épp esküvőre készültek, így nem tölthettünk ott túl sok időt.

Ezután Schönbrunn lett volna a következő úticélunk, de a viszontagságos időjárás miatt inkább úgy döntöttünk, egy hagyományos ausztriai étteremben megebédelünk, és hazaindulunk. A hazaút jó hangulatban telt, sokat beszélgettünk és énekeltünk a kisbusz hátuljában. Mindenki épségben hazaérkezett, és azzal a megállapodással köszöntünk el egymástól, hogy jövőre Rómába megyünk!

Felejthetetlen néprajzos terepgyakorlat Kalotaszegen

Kassai Antónia 11.D

Messze tájakra látogattak a néprajz szakosok október első felében. A lenyűgöző erdélyi vidék, a számos magyar emlék, a népi építészet remekei egy igazán maradandó élménnyel ajándékozták meg a diákokat.

Az október eleji tanulmányutunkat Karcagon kezdtük, ahol a gyönyörű Hortobágyon egy önfenntartó tanyát látogattunk meg. Itt találkoztunk fekete rackajuhokkal, mudikkal és szebbnél szebb lovakkal, ami igazán autentikus élményt nyújtott. Ártándnál átléptük a trianoni határt, és a festői Királyhágón keresztül érkeztünk Erdélybe. Az utunk során elhaladtunk Csucsán, a Boncza kastély mellett is, amely Ady Endréhez fűződik - innen származott „Csinszka", a költő fiatal szerelme. A táj lenyűgöző volt, a hegyek között, a Sebes-Körös mentén kanyarogva egyre inkább elmerültünk az őszi színekben pompázó vidék szépségeiben. Szállásunk Kalotaszentkirályon, Felszegen volt, ahol Ady híres verse, „A Kalota partján" született. Ez a helyszín különös hangulattal bírt, és az ott eltöltött idő alatt igazi költői ihletet kaptunk. Itt már belekóstolhattunk a népi építészet szépségeibe, sok, szépen megmaradt tornácos, oromdíszes kalotaszegi házat láthattunk.
A második napon a körösfeketetavi vásárra látogattunk, ahol a helyi kultúra és népszokások színes kavalkádjával találkoztunk. Megkóstolhattunk helyi finomságokat a vásárban felállított széki sátorban, úgy, mint a csörögefánk, erdélyi töltöttkáposzta, többféle csorba; miközben a helyi muzsikusok széki népzenét játszottak. Este népdalozás közben micset és puliszkát kóstoltunk.

Harmadik napunk templomok és kalotaszegi falvak felfedezésével telt. Először a Kalotaszeg központjában álló bánffyhunyadi templomot néztük meg, amely híres festett kazettás mennyezetéről és Petőfi kopjafájáról nevezetes. Itt érezhettük a magyar történelem súlyát, és eszünkbe jutott Petőfi: "Az erdélyi hadsereg" című verse is, amit 1849-es itt tartózkodásakor írt. Ezt követően a kőrösfői templomhoz indultunk, ami előtt - ahogy énekeljük is - "Háromágú diófa" nőtt, majd a helyi Éva néninél láthattunk régi kalotaszegi viseleteket,

és páran vásároltunk is gyönyörű szoknyákat, ingeket. Mérán, Cifra Kalotaszegen, a Bivaly múzeumot néztük meg, ahol a bivalytenyésztés helyi hagyományait ismerhettük meg. Utunk innen Felszegre vezetett, Zsobokon keresztül, ahol díszesen faragott régi kapukat, kapubálványokat láttunk. Az alszegi Farnason meglátogattuk a legkomplettebben megmaradt kalotaszegi templomot, amelynek kazettás mennyezete, padjai, karzata, szószéke és Úr asztala festése lenyűgöző állapotban maradtak meg. A 18. században épült szoknyás fa haranglábban a nagyobb harang 1715-ből való. Sajnos már csak 1-2 magyar lakos él a faluban, ami még inkább kiemeli a hely szomorú, de szép múltját. Hazafele meglátogattuk a Kós Károlyról nevezetes Sztánát, ahol a helyi gyerekekkel egy fergeteges focimeccset játszottunk. Móricz Zsigmond sztánai farsangi élményei ihlették a Nem élhetek muzsikaszó nélkül című kisregényét. A meglátogatott templomok és falvak mindegyike sajátos szépséggel és történettel bír, a helyi kultúra és hagyományok gazdagságát tükrözik.
Hazafelé Nagyváradon álltunk meg, ahol a Körös-parti Párizsnak is nevezett város szívében a Nagyboldogasszony Székesegyházat néztük meg. A Szent László szobor és a templom megtekintése különleges élményt nyújtott. Sajnos a magyar miséről éppen lekéstünk, de jó volt hallani a magyar szót a miséről távozók köréből. Erdélyi utunk tele volt felfedezésekkel, élményekkel és egy kis nosztalgiával. A táj szépsége és a helyiek vendégszeretete felejthetetlen emlékeket hagyott bennünk.

„Pompás magyarok, templomból jövet
Mentek át a Kalota folyón
S a hidat fényben majdnem fölemelte
Az ölelő júniusi Nap.
Mennyi szín, mennyi szín, mennyi kedves
És tarkaságban annyi nyugalom
És fehér és piros és virító sárga,
Izgató kék és harcos barna szín
S micsoda nyugodt, nagyságos arcok,
Ékes párták, leesni áhítok.
Papi beszéd kemény fejükből csöndben
Száll el s nyári illattal vegyül.
Mily pompás vonulásuk a dombon,
Óh tempós vonulás, állandóság,
Biztosság, nyár, szépség és nyugalom."
(Ady Endre: A Kalota partján, részlet)

Életképek

Lángolj és világíts - ciszterci iskolák találkozója Pécsen

Nagy Katalin

Ardere et lucere! - ez volt a jelmondata annak a rendezvénynek, amely 2024. szeptember 27. és 28. között zajlott a magyarországi ciszterci iskolák részvételével. Az idei Ciszterfesztnek gimnáziumunk, valamint a Szent Margit Iskolaközpont adott otthont. A kétnapos programra a ciszterci iskolákból: a budapesti Szent Imre Gimnáziumból, az egri Gárdonyi Géza Gimnáziumból és a székesfehérvári Szent István Gimnáziumból érkeztek a diákok és tanáraik.

Az első nap egy közös szentmisével kezdődött a székesegyházban. A templomba belépőket az ifjúsági találkozók áhítattal teli hangulata fogadta, amikor az Ardere et lucere! feliratú pólóban ülő diákokat megpillantotta. Lángolj és világíts! – hirdette az ország különböző pontjáról érkező 300 fiatal, a szeretet és az ifjúság lángját hordozva a lelkében.
A szentmise után Helstáb Ákos, a Szent Margit Ciszterci Iskolaközpont igazgatója és dr. Nyisztor Zsolt, igazgató úr köszöntötte a jelenlévőket, aki megnyitó beszédében a „karácsonyfához" hasonlította a ciszterci fesztivált, amelynek csúcsára már felkerült a legékesebb dísz, a szentmise, hiszen a legszebb ajándék, hogy együtt dicsőíthettük a Jóistent.
Az iskolák közötti ismerkedésre a bemutatkozó kisfilmek, majd az este során a kulturális műsorok megtekintése adott lehetőséget. A sokrétű, színvonalas produkciók (kórusok, tánccsoportok, szavalók, zenészek) fergeteges hangulatot teremtettek a közönség körében. A kulturális műsorszámok után a diákokat táncház, majd játékos foglalkozások, a tanárokat pedig kötetlen beszélgetés és borkóstoló várta.
A Ciszterfeszt második napja a belvárosi templomban kezdődött zenés imádsággal, ahol Felföldi László megyéspüspök a lélekben való „megérkezés" fontosságát hangsúlyozta, csak akkor tudunk másokra és önmagunkra is figyelni, ha ezt teljes lelki odafordulással tesszük.
A jelenlévőket Rubovszky Rita, a Ciszterci Iskolai Főhatóság főigazgatója is köszöntötte, aki kiemelte annak a nagyszerűségét, hogy a ciszterci „család" tagjai minden évben, immár negyedik alkalommal találkozhatnak, hogy jobban megismerjék egymást, hogy baráti és szakmai kapcsolatok szövődhessenek.
A délelőtt hátralévő részében a diákok egy városnéző vetélkedőn vehettek részt Pécs belvárosában, a felnőttek pedig egy múltat idéző kulturális program részesei lehettek. A nap utolsó programjaként Czeininger Tamás tanár úr előadást tartott Pécs - a sokszínű város címmel, amely nagy érdeklődést váltott ki a hallgatóság körében.
A Ciszterfeszt zárásaként Rubovszky Rita főigazgató asszony megköszönte a szervező iskolák munkáját, majd Helstáb Ákos és dr. Nyisztor Zsolt igazgató úr is kifejezte háláját a ciszterfeszt szervezőinek. Köszönetet mondott mindenkinek, aki a közös „karácsonyfa" díszítésében részt vett, és ezáltal élményszerűvé, meghitté és bensőségessé tette ezt a két napot.
Jövőre a Ciszterfeszt Budapesten a Ciszterci Szent Imre Gimnáziumban lesz, visszatérve arra a helyre, ahol a fesztivál ötlete 2021-ben megfogalmazódott a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus alkalmából összehívott ciszterci iskolák találkozója után.
Ardere et lucere! - Lángolj és világíts! – ezt az üzenetet vitte tovább az a sok lelkes fiatal, aki a pécsi pályaudvaron a szakadó eső ellenére is vidám énekszóval indult útnak, hiszen a „lángot", a lelkesedést semmi sem olthatja ki, bennük él, viszik tovább, jut belőle másoknak is…

Új arcok a tanáriban

Idén is több új tanárral ismerkedhettek meg a már idejáró lajosisták - a kilencedikeseknek még mindenki kicsit ismeretlen, a felsőbb évfolyamokon viszont már kíváncsian várták a találkozást Ritter Andrea tanárnővel, aki németet és franciát, László Szilárd tanár úrral, aki biológiát és kémiát és Oratics József tanár úrral, aki hittant tanít az iskolában. Mindhármukat meginterjúvoltuk pár kérdésre!

- Honnan érkezett?

Ritter Andrea

- ***RITTER ANDREA:*** Egerágon lakom a családommal, a férjemmel és 7 éves kisfiammal. A Pécsi Tudományegyetemen végeztem 2009-ben francia-német szakon. Mióta kisfiam 5 éve diabéteszes lett, az ő érdekében sokszor kényszerültem munkahelyet váltani, így eddigi pályám során szinte minden iskolatípusban megfordultam, mégis leginkább középiskolában szeretek tanítani.

- ***LÁSZLÓ SZILÁRD:*** 2010- ben végeztem az egyetemen, onnan Szekszárdra mentem a Garay János Gimnáziumba, ahol 7 éven keresztül tanítottam. Ugyanúgy biológiát és kémiát, illetve voltam osztályfőnök is 4 éven keresztül. 2017- ben visszajöttem Pécsre, elmentem kémia PhD- ra egy évet, a kémia PhD után pedig elkerültem a Sporttudományi és Testnevelési Intézetbe tanársegédnek. Egy évre rá el is kezdtem a sportbiológia doktori iskolát. Azt csináltam 5 éven keresztül, és ezután kerültem ide a Nagy Lajosba.

Oratics József

- ***ORATICS JÓZSEF:*** Az elmúlt kilenc évben általános iskolákban tanítottam hittant. A területem Kertváros volt, ahol szinte minden iskolában tanítottam az elmúlt években. Az utolsó öt évben az Árpád Fejedelem Általános Iskolában és a Testvérvárosok terei Általános Iskolában tanítottam. A két intézményben 1-8. osztályban tartottam hittan órákat a gyerekeknek. Ezenkívül tartottam játékos hittanfoglalkozásokat óvodában is. A munkám részeként a Pécs Szent Erzsébet Plébánián is dolgoztam, ahol szentségfelkészítőkben és plébániai foglalkozásokban vettem részt. Tizenkét éve dolgozom felnőtt megtérőkkel is, egy külön plébániai csoportban.

- Milyennek találja az iskola légkörét?

- ***R.A.:*** Mivel 2002-ben Pámer László tanár úr osztályában érettségiztem, kicsit úgy érzem, mintha hazajöttem volna. Hiszem, hogy a Gondviselés vezet engem az úton, amelyen életem során haladnom kell, és abban is

biztos vagyok, hogy az ideérkezésemnek is oka volt. Jót tesz nekem az iskola szellemisége, nyugalmat, biztonságot és otthonosságot áraszt, az elmúlt évek küzdelmei után ez egyfajta „lelki oázis" számomra.

- ***L.SZ.***: Nagyon jónak, furcsa egy kicsit, hogy ilyen nagy a tantestület, ilyen sok diák van, de egyébként nagyon szimpatikus és a diákokkal is megtaláltuk a közös hangot.

- ***O.J.:*** Az iskola légkörét nagyon emberinek és befogadónak tartom. A kezdetektől jól érzem magam. Az első, ami nagyon tetszik, az a befogadó légkör. Az iskola tanárai és dolgozói nagyon nyitottan fogadtak és figyelmesek azóta is. Jó érzés, ahogy a tanári kar összetart, résztx0 vesz a feladatokban és szervezi az iskola életét. Lelkesítő egy célért, egy irányba mozdulni ennyi emberrel. A másik, ami megfogott már most, ahogy az intézmény gondolkodik az idejáró diákokról, ahogy figyelembe próbálja venni a tanulók igényeit, elképzeléseit és ahogy teret ad az önálló ötleteknek, programoknak. Az elmúlt hetekben annyi minden történt körülöttem és velem, hogy csak kapkodtam a fejem. Mégis azt éreztem, hogy mindenki teszi a dolgát, nem panaszkodik. Mindenkinek fontos, hogy az ide járó diákok, jól érezzék magukat. Ez fantasztikus erő.

- Mik az első benyomásai?

- ***R.A.:*** A kollégáim nagyon kedvesek és segítőkészek, megkönnyítik a napi küzdelmeimet az „újdonságokkal". A diákjaim pedig lelkesek, kíváncsiak, így jó érzés tanítani, köztük lenni. A nevekkel olykor még kicsit hadilábon állok, de igyekszem mihamarabb belerázódni az új élethelyzetembe! Szívmelengető élmény volt számomra a Veni Sancte alkalmával a befogadó szertartás, és remélem, hogy egyszer az itteni erős, megtartó közösség tevékeny részese lehetek. Diákként is szerettem ennek az iskolának minden zugát, és bár olykor furcsa a pad másik oldalán állni, tanárként is igyekezni fogok az iskolát szolgálni, és az itt tanuló diákok tudását és hétköznapjait gazdagítani.

László Szilárd

- ***L.SZ.:*** Mindenről pozitív. Pozitív hozzáállást látok a diákok részéről, remélem ez így is marad. A kollégák is nagyon segítőkészek.

- ***O.J.:*** Azt érzem, hogy jó helyen vagyok. Ez nem csak a tanári kar részéről érkező befogadás miatt van, hanem a diákok részéről is érzem a szimpátiát. Úgy érzem a helyemen vagyok, nagyon élvezem a munkát és az iskolában töltött időt. Szívesen vagyok itt, nagyon hamar be tudtam illeszkedni, köszönhetően az iskola légkörének. Régi vágyam vált valóra és amit itt tapasztalok, kapok, az felülmúlja minden elképzelésemet! Örülök, hogy itt taníthatok és nagyon büszke vagyok erre. Köszönöm a bizalmat mindenkinek.

Interjú Récsei Ritával

Villányi Kata 10.C

Récsei Rita 2015-ben érettségizett a Lajos falai között. Azóta sok év eltelt, Rita pedig a nyáron már a második olimpiáján vehetett részt gyaloglásban. Párizsban egyéniben 20 kilométeren 33. helyezést ért el, maratoni vegyes váltóban pedig Venyercsán Bencével a 21. helyen zártak. A fantasztikus sikereiről, a sportról és sportolásról, és nem utolsósorban az olimpiai hangulatról kérdeztük öregdiákunkat!

-Mikor és hogyan kezdted el a gyaloglást? Mi vonzott ebben a sportban, honnan jött az ötlet?

- Nővérem járt futóedzésekre, majd általa tíz éves korom körül én is elkezdtem futni. Pár évvel később az első gyaloglóedzőm lejött a pályára és megtanított gyalogolni, így ismerkedtem meg a gyaloglással-mint sporttal. Egy darabig csináltam párhuzamosan a két sportágat, de nagyon megszerettem a gyaloglást, különlegesnek éreztem ezt a mozgásformát. Illetve azt is, hogy az állóképesség mellett a technika is hangsúlyos.

- Nagy hatással van az életedre az intenzív edzés? Nehéz alkalmazkodni ehhez az életmódhoz?

- Eddigi életem nagy részét az élsport és a tanulás töltötte ki. A kettő nagyon jól kiegészíti egymást, szoros az időbeosztásom, hogy mindig a legjobbat tudjam kihozni magamból. Ha élsportoló vagy, nem csak abban a napi pár órában kell mindent megtenned, amikor edzel, hanem a nap minden percében figyelmet kell fordítanod arra, hogyan készülsz az edzésekre és hogyan regenerálódsz, testileg és szellemileg is. Ez nyilvánvalóan elhivatottságot követel, de én ezt általában nem nehézségként éltem meg, hanem inkább kihívásként. Persze mindig vannak nehezebb időszakok, de a sport megtanít küzdeni akkor is, amikor már nem látod értelmét és folyamatosan rákényszerít arra, hogy feszegesd a határaidat.

-Eddig melyik versenyed volt a legemlékezetesebb?

- Erre a kérdésre a legrosszabb versenyélményem jutott az eszembe. Egy olyan országos bajnokság volt, ahol előjött egy sérülésem, és azzal a fájdalommal kellett végigcsinálnom a 35 km-es távot. Az ilyen versenyeken minden perc nagyon hosszúnak tűnik, de a feladás csak a végső esetben jöhet szóba. Bár nem sikerült jól ez a versenyem, büszke vagyok rá, hogy végigcsináltam. Azóta, ha holtpontom van egy versenyen, mindig arra gondolok, hogy ha fájdalommal végig tudtam csinálni egy ilyen hosszú versenyt, akkor egy kis fáradtság nem győzhet le.

-Hogy készültél az olimpiára? Mennyit edzettél? Volt valamilyen különleges felkészülési taktikád/terved?

- Alapvetően napi két edzésünk van, gyalogló, futó edzések, kiegészítve gyógytornával és erősítéssel. Ősszel és télen sokat edzőtáborozunk, tavasztól pedig kéthetente versenyzünk, hogy a világranglistán bekerüljünk a kvótaszerzők sorába. A mostani felkészülés kicsit különlegesebb volt, mert nem csak 20 km-en, hanem maraton váltóban is kijutottam az olimpiára, így mindkét versenyszámra készültünk.

-Milyen érzés, élmény volt részt venni az olimpián? Hogy tetszett a párizsi atmoszféra?

- Az olimpia tényleg a sportok ünnepe, nem hasonlítható semmilyen más versenyhez. Már az olimpiai falu hangulata is hihetetlenül jó, ahogy a sok nemzet sportolója együtt lakik, beszélget, ismerkedik, találkoznak a különböző kultúrák. Maga a verseny pedig felejthetetlen élmény volt.

A helyszín gyönyörű volt, ahogy az Eiffel torony előtt gyalogoltunk, a rengeteg szurkoló pedig olyan hangulatot teremtett, mintha egy fesztiválon lettünk volna.

(Középre kiemelt)

Hat nap volt a két versenyszám között, így nehéz volt a 20 kilométer után regenerálódni, de nagy megtiszteltetésnek érzem, hogy két versenyszámban is odaállhattam a rajthoz és képviselhettem hazámat az olimpián. Minden percét élveztem a versenyzésnek.

-Pályafutásodban eddig mi volt a legnagyobb kihívás?

- A legnehezebb pillanatok mindig azok, amikor egy sérülésből kell visszatérni, rengeteg munka és kitartás kell ahhoz, hogy ilyenkor visszanyerd a formád. A legrosszabb akkor volt, amikor 2021-ben az olimpiai kvalifikációs időszak elején lettem covidos és ezáltal elúszott az olimpiára való kijutásom. Nagyon sok lelkierő kellett ahhoz, hogy folytatni tudjam az edzéseket és előre tudjak tekinteni a következő célokra.

-Volt valaki, aki különlegesen inspirált a sportban?

- Egyértelműen a nővérem. Fiatalabb koromban ő volt mindig az, aki a sportban előttem járt és példát mutatott a kitartásával, hajtott az edzéseken, sosem hagyott lazsálni. Később támaszként állt mellettem és átsegített a nehéz időszakokon.

-Milyen terveid vannak a jövőre nézve?

- A sport jelenleg a legfontosabb része az életemnek, nagyon sok mindent elértem már általa amire vágytam, de természetesen azt érzem, hogy több van bennem, még jobb eredményre is képes vagyok. Azonban a jövőben, ha a sport majd kicsit háttérbe szorul, szeretnék az életem más területeire is nagyobb hangsúlyt fordítani, úgy mint a család, valamint hasznosítani az egyetemi végzettségemet és gyógypedagógusként is dolgozni.

-Van valami tanácsod, javaslatod, amit a pályakezdő, vagy akár hobbi sportolóknak adnál?

- A sport annyi pluszt adott nekem, hogy most már el sem tudnám képzeni az életemet nélküle. Segít a feszültséget levezetni, magabiztosságot, felszabadultságot ad. Természetesen nem kell mindenkinek élsportolónak lennie, de ha valaki elkezd rendszeresen sportolni szerintem hamar megtapasztalja a sok pozitívumot, amit ez képes adni.

Lányként a jégen

Hudánik Debóra 12.D

Ha a tévében nézzük, a jéghoki a keményebb, durvább csapatsportok közé tartozik. Na de milyen lehet lányként jégkorongozni? Mennyire lehet nehéz helytállni a csapatban? Interjú Elekes Natália 12.D-s tanulóval arról, hogy milyen a jégen lányként.

-Kezdjük a legelején! Mióta része az életednek a sport?

-Oviban már elkezdtem sportolni, ott apukám nyomdokaiba lépve úszni jártam. Nyaranta több ilyen táborban is részt vettem, ahol a végén mindenki kapott „tiszteletérmet" a részvételért, ezért én ezt nevezném a kezdetnek. Utána általános iskolában ritmikus sportgimnasztikáztam, ami annyira nem illett hozzám. Szeretek mozogni, táncolni, de nem a kedvenceim közé tartozott a spárga, úgyhogy ezt abbahagytam egy év után. Negyedikes koromban elkezdtem atletizálni. Ezt öt és fél éven keresztül csináltam elég komolyan is vettem, viszont utána elkezdett megváltozni az edző viselkedése, a csapat hozzáállása és a légkör, így már nem jártam olyan szívesen le. Abban az időben találtam meg a jégkorongot.

-Ekkor jött az ötlet a váltásra?

- Igen. Miután rátaláltam a sportra, még nem szerettem volna abbahagyni az atlétikát, csak hobbi szinten kezdtem el nézni. Ekkoriban a kisöcsém elkezdett jégkorongozni, és egy fél év után én is jelentkeztem, hátha bevesznek a csapatba. Nem feltétlenül tudhattam, hogy igen lesz-e a válasz, hiszen már idősebb voltam jóval, mint amilyen korban elkezdik a sportágat. Az akkori edző azt mondta várjam meg a következő szezont, a következő telet, amikor újból lesz jég. Viszont én addig elkezdtem floorballozni, itt az iskolában, amit nagyon szerettem és szeretek csinálni és még mindig jégkorong mellett aktívan űzöm. Elkezdtünk diákolimpiákra járni, kettő csapatban is benne voltam. Saját korosztályommal és a korosztályom fölött is játszottam. Első évben floorballal országosra is kijutottunk. Január elején az új edzőt megkérdeztem, hogy jelentkezhetnék-e jégkorongozni. Január vége felé pedig már el is kezdhettem. Először nagyon alapszinten, szinte felszerelés nélkül a kicsiknél kezdtem, mivel nem akartam komoly sérüléseket szerezni felszerelés hiányában. Szerencsére hamarosan sikerült védőfelszereléshez jutnom, így a nyár végén már el is tudtam menni az edzőtáborba. Addig szorgalmasan jártam a szárazedzésekre. Aztán a következő szezonban már én is versenyzőként léphettem a jégre.

-Sok kihívással találkoztál?

-Leginkább az elején voltak nagyobb nehézségek, mint például a beilleszkedés, a mozgásformák felvétele, a ritmus felvétele, de sok gyakorlással ez is sikerült. Viszont a mai napig gyakran találkozom kihívásokkal. Leginkább abból adódóan, hogy későn kezdtem el ezt a sportot. Viszont nagy segítségemre vált, hogy gyakran korcsolyáztam, valamint a floorball is előnyként szolgál.

-Hogy néz ki egy átlagos heted edzések szempontjából?

-Kettő részre szeretném bontani ezt a választ. Nincs jegünk egész évben, ezért van egy jég nélküli időszak és egy jeges időszak. A jég nélküli időszaknál van négy szárazedzésem a héten, valamint péntekenként egy jeges edzés egy másik városban. Ez a négy szárazedzés abból áll, hogy

különböző sportoknál jelenünk meg és erősítünk. Nekem emellett van heti kettő floorball edzésem, úgyhogy egy héten 7 edzésem van általában. A jeges időszakban, négy edzésünk van egy héten. Mind a négy egy jeges edzés és emellé jön még a két floorball edzésem.

-Hogyan kezeled az esetleges kudarcokat, és a csapat az adott vereséget?

-Mi nem tudunk nagypályán játszani, mivel nem vagyunk meg létszámban, ezért kispályán játszunk 3x3-ban. Akik 3x3-ban játszanak U18-ban velünk együtt ők olyan emberek, akik pont "kicsúsznak" a nagypályáról. Emiatt nagyon erős a mezőny, és elég gyakran ér minket kudarc. Ebből kifolyólag mi nem is a győzelemre megyünk, hanem megpróbáljuk szépen a formációkat megtartani, leszerelni az embereket, passzsávokat kialakítani, szép passzokat adni, gólhelyzetet teremteni és a gólokat is minél szebben belőni. De mivel már említettem, nagyon erős a mezőny, ezért nálunk a védekezésen van a fő hangsúly. Akkor szokott minket csalódás érni a leginkább, amikor a védői szerepben kisebb hibák alakulnak, ami már feltűnő és ami miatt gyorsabban szerez gólt az ellenfél.

- Vannak hosszútávú céljaid a jégkoronggal?

Szerencsére az első versenyem után alkalmam nyílt arra hogy megkerestek azzal, hogy esetleg nagypályán játszanék e egy női csapatban, mivel ugyanis leginkább fiúkkal játszom. Ezért nagyon örültem annak, hogy egy lánycsapatban is kipróbálhatom magamat. Most idén fogok lánycsapatban nagypályán játszani, ami már elég nagy szónak számít. Így jelenleg az a célom, hogy a kettőt sikeresen tudjam vinni egymás mellett. Utána meg egyetem mellett is szeretném folytatni.

-Van vagy vannak olyan sportolók, akikre felnézel és motiválnak?

-Természetesen vannak. Van egy liga a National Hockey League, ami a legnagyobb liga a jégkorongban. Nekem először ez ragadta meg a figyelmemet. Ezen belül is két játékos. A Toronto Maple Leafs csapatából, az egyik ilyen személy Auston Matthews a másik Mitchell Marner. Ők nagyon sikeres eredményeket értek el, és nagyon jól játszanak együtt. Magyarországról is követek jégkorongcsapatokat. Például Erste Liga ezen belül én a BJA-t (Budapesti Jégkorong Akadémia) szoktam támogatni, nagyon megragadott a játékstílusuk és ahogy csapatként dolgoznak.

-Mi volt az eddigi legemlékezetesebb pillanatod, és miért?

-A legemlékezetesebb pillanatom a legutolsó gólom a szezonban, ugyanis nagyon bennem volt, hogy ez az utolsó meccsünk én nagyon szépen akarok játszani. Volt egy megérzésem, hogy tudom, hogy hogyan fogok gólt lőni. És az, amikor tényleg sikerült belőni úgy a gólt ahogy gyakoroltam, az felejthetetlen élmény volt. Nem mellesleg utána az egész csapattal együtt örültünk, hogy mindez sikerült. Ez és az ehhez hasonló pillanatok a legemlékezetesebbek számomra.

Szerinted milyen egy tökéletes tanár?

Győrfi Borka 12.A

- Akire fel lehet nézni, aki kiérdemli a tiszteletet.
- Olyan, aki felkelti a gyerekek érdeklődését, és nem engedi őket ezután unalomba esni.
- Kiszámítható, egyértelmű utasításokat ad, amiken nem változtat. Készségesen segíti diákjait a tananyag megértése felé vezető úton. Igyekszik humorosan megtanítani diákjainak azt a tudást, amiknek később hasznát fogják venni.
- Empatikus, szereti a munkáját és ezzel az energiával át is tudja adni nekünk a tudást, fent tudja tartani a figyelmünket. Az is fontos, hogy érdekelje őt a véleményünk adott témákkal kapcsolatban, legyen kiszámítható, és segítőkész.
- Mint egy kávéfőző, és egy stand-up komikus keresztezése. Humoros, figyelemfelhívó, energikus, és a diákok lelkébe nem stresszt, hanem tudást tölt:)
- Szerintem a legfontosabb, hogy fiatalos legyen, mert akkor tud legjobban azonosulni a diákok helyzetével és meg tudja érteni őket.

- Következetes
- Le tudja kötni a gyerekek figyelmét, ami nehéz: az érdekes előadás és fegyelem közötti aranyközépút megtalálása miatt. Illetve mindig plusz pont, ha látszik, hogy a tanár élvezi, hogy taníthat és szereti azt, amit csinál. (!!!)
- Intelligens, következetes, jó arc!
- Szorgalmas. Nem szeretem, ha egy hónapig kell várni a kijavított dolgozatokra...
- Egy tökéletes tanár utat mutat, meg tudja fogni az összes diákot az emberségén keresztül.
- Akinél nem kell erőlködni, hogy rá tudj figyelni.
- Nagytudású!
- Együttérez a diákjaival, viszont nem a barátjuk, inkább kollégaként tekint rájuk. Szerintem kell egy egészséges félelem, tisztelet a tanár felé, és a tanárnak éreztetnie kell a diákjaival, hogy az ő jövőjükért dolgozik.
- Tökéletes ember nem létezik, így tanár se. De az nagyon klassz, ha jó jegyzetet ír, megfelelő tempóban halad, illetve jó fej.

Vajon melyik tanáraink láthatóak a képen?

Takács András 12.A

A nehéz feledés

Feledés, minden percben vágyok rá
Mikor már nem akarok emlékezni őrá
A valakire, ki régen szebbé tette életem
Magamat csak így gyászolom s büntetem

Azzal, hogy felejteni akarok, de nem tudok
Az emlékek elől sötét fedezékbe futok
Mint az állat, kit üldöznek, csak menekülök
Minden régi szépet s jót kikerülök

Mert ami akkor olyan volt, az most kín
Feltépett seb, mely vérző s nyílt
Nincs hová bújni, nincs kihez bújni
Nem lehet többé a kiutat látni

Mert minden sarkon, folyosón ott van valami
Képek, dalok, helyek, mind a múlt nyomai
Követnek engem, és mindig rámtalálnak
Hisz tudják jól, még mindig visszavárlak

De közben mégis, azt akarom, hogy tűnj el
Ez a ronda gondolat lassan végleg elnyel
magamat kérdezem: „Mit akarok valójában?"
Mit tegyek most az emlékek mámorában

Úgy bizony, ilyen ez az öreg, ravasz feledés
Mind vágyunk rá, ebben nincs semmi tévedés
De csak addig, míg el nem kezdjük újra szeretni
Azt, kit az előbb, örökre el akartunk feledni

Peck Viola 12.B

neked

neked, mert téged nem szeretlek
de veled lenni jó
nem fűz hozzád engem semmilyen érzelem
de az ölelésed
megnyugtató
neked, mert rám mosolyogsz
aztán elküldesz a francba
neked, mert veled talán
elmerülnék a pillanatba
és tényleg nem is olyan nagy hülyeség
talán
hagyom, hogy ölelésedben ragadva
elmehetnénk együtt
bárhova
a csillagokat bámulva
a holdfényben úszva
a kezem a kezedben
az öledbe bújva
szeretnélek
te is
talán

neked
mert mindez meg nem lehet
elfeledlek ígérem
csak ezt az egy verset írtam neked

Gitár, tok nélkül

Tóth Emese 12.E

Óvatosan szállok fel a buszra, lesütöm a tekintetem. Míg bemutatom a sofőrnek a bérletem, a gitárt figyelmesen a lábamnak döntöm. Mikor a férfi bólint, lassan elindulok hátrafelé.
Ahogy rámarkolok a gitár nyakára, az halkan felnyög az ujjaim alatt. Vigyázva, de határozottan szorítom, miközben a székekbe támaszkodva eljutok a busz leghátuljába. Érzem magamon az emberek tekintetét, látom, ahogy néhányan utánam fordulnak.
Az nem számít olyan különösnek, hogy az ember hangszerrel utazik. De az igen, hogy így… Egy gitárral, tok nélkül.
Beülök a busz leghátsó sorának közepére, hogy biztonságosan magam előtt tudjam tartani a hangszert. Nem akarom, hogy akármi baja essen.
Nem különleges, még csak nem is drága, nekem mégis sokat jelent.
Két évvel ezelőtt azért vettem meg, hogy a kedvenc zenéimet ne csak énekelni tudjam, hanem kísérni is. Elképesztő, mennyire megfizeti a zene azt, ha az ember hajlandó több időt és energiát rá áldozni.
Két éve szinte minden egyes nap előveszem és tanulok, gyakorlok. Imádom.
A hangszerboltban mondták, hogy vegyek tokot, de én nem tettem.
Mondtam az eladónak, hogy köszönöm, nincs rá szükségem. Hisz miután hazakerül, sosem fogja elhagyni a szobámat. Magamnak zenélek.
Most mégis itt ülök a buszon, csupasz gitárral a kezemben.
A busz lassítani kezd, mire én óvatosan feltápászkodom és az ajtó felé sétálok. Mikor megnyomom a leszállásjelzőt, már látom a buszmegállóban várakozó barátaimat. Arcukon nagy mosollyal, izgatottan integetnek nekem, miközben a busz megáll.
Megint látom, ahogy az emberek tekintete megragad rajtam. De engem most csak azok az ismerős szemek érdekelnek, amik az ablak túloldaláról csillogva tapadnak csupasz gitárom testére.
Miközben kilépek a buszból, eldöntöm, nem fogok többet így utazni a gitárommal. Nem tok nélkül.
Nem bírna ki annyi utat, ami még a jövőben vár rá.
Tévedtem, mikor azt gondoltam elég, ha magamnak zenélek. Nem véletlen tartozik a hangszerhez a tokja, hisz a zene tényleg összeköti az embereket. Önzőség lenne bezárni ezt a csodát egy szobába és megtartani magunknak.

Most vagy soha! - Elég egy szikra és minden lángra lobban…

Szokolai Tímea 12.A

A Most vagy soha! című filmet idén március 14-én mutatták be a magyar mozikban és most először volt alkalom megnézni tévében, augusztus 20-án. Aki esetleg az ezzel egy időben műsoron lévő István, a király-t vagy a tűzijátékot választotta volna, annak gyorsan ismertetném a film cselekményét.

Az 1848. március 15-én történő eseményeket mutatja be, a „márciusi ifjak" főszereplésével, köztük is Petőfi Sándor középpontba állításával. Kissé megszínesítve, átírva ugyan. Petrovics(!) és társai a bécsi forradalom hatására szervezkedni kezdenek, hogy kicsiny hazánkban is beinduljanak a lázongások. Az osztrákok ezt természetesen nem nézik jó szemmel, ezért elküldik Farkast, a fizetett „titkosügynököt", hogy vessen véget a zavargásoknak bármi áron.

A forradalmat kirobbantó eseményeket, ha jól sejtem nem kell leírnom, ezeket mindenki tudja. (Pilvax, Nemzeti Dal, 12 pont stb…)

A film ígéretesen kezdődik, rögtön a dolgok közepébe vágva, beszippantva a nézőt. Már az első két jelenetből megismerjük a három főbb szereplőt. (Petőfit, Jókait és Farkast)

A zenei aláfestés sok helyen megjelenik a filmben, ez sokaknak túlzó volt, én helyénvalónak találtam. Ehhez adódó pozitívum az operatőri munka. Ezeken kívül az akkori képi világot is szépen visszaadják a felvételek. Érdekes volt látni, hogy akkoriban, hogy nézhetett ki Pest-Buda (német táblák, épülő Lánchíd). Aztán az „akció jelenetek" - kis csihi- puhi az utcán, egy kicsit a lakásban (csoportosan, vagy egy-egy ellen) - egészen izgalmasak voltak, látszott az alkotók kreativitása, igényessége.

Itt nagyjából véget is ért a pozitívumok sora. Voltak még megnevettető jelenetek, ám nem tudtam teljesen eldönteni a film műfaját, ugyanis inkább volt kalandfilm, mint történelmi film, de az sem igazán - sőt, a komikus elemek miatt teljesen összezavaró volt. Vajon mi lehetett a cél ezekkel a jelenetekkel?

Aztán amikor Petőfi először elszavalja a Nemzeti Dalt a Pilvaxban, lelassul a felvétel, drámai aláfestő zenét kapunk, az érzelmekre építkező jelenetet tapasztalunk. Ezzel nincs is semmi baj, egy fontos momentum tanúi vagyunk. Ám ezt a film során még körülbelül négyszer látjuk ugyanígy. Persze, a verset többször szavalták, több helyen, de ugyanúgy ötször meghallgatni már nem hozta ugyanazt az élményt, ettől kicsit hatásvadásznak tűnt a film. Ezzel ellentétben, a Táncsics kiszabadítására vonuló tömeg által énekelt "Felszállt a gólyamadár" című nóta elérte a célját, megható jelenet lett belőle.

Ám ezután, mikor az olasz katonák a forradalmárok útjába állnak, és Petőfi megmagyarázza nekik, hogy az ő nemzetük a miénk testvére, mert hasonló a zászlónk és hirtelen az olaszok értik a magyart, a magyarok értik és beszélik az olaszt, majd mindenki „fratelli"

(testvérek) felkiáltással egymás nyakába borul… Nem tudom elképzelni, hogy a pesti munkás nép művelt olasztudással rendelkezne, az olasz katonák pedig magyarul értenének, mikor az egész forradalom alapja, hogy a magyar nép nem akar az osztrákokhoz kötődni és németül beszélni…
Ha egy kicsit kitekintünk az öltözetekre, többé-kevésbé nem tapasztalunk nagy eltérést a valóságtól, kivéve, hogy Szendrey Júlia egy mélykék ruhát visel a film túlnyomó részében. Az, hogy sokkal tisztább, mint a többi szereplő ruhái, még érthető, ő nagyrészt otthon volt. De az, hogy mindenki máson barna, fekete, földszínű ruhák vannak, még a leányneveldés tanítványoknak is lágy színű ruhatáruk van, ő pedig, mint a vérfolt a fehér lepedőn, kilóg a tömegből, nem segít a hihetőségben.
Térjünk rá a karakterekre. Kezdjük az osztrák tábornokkal, aki magyarul beszél a film során, holott az egésznek a lényege az volt, mint már említettem, hogy a németet akarták ráerőltetni a magyarokra. Érthetetlen. Aztán ott vannak a már említett „márciusi ifjak", akiket sajnos csak egy-egy jelzővel tudunk illetni, hisz nincsenek kidolgozva, nem kapunk semmi előéletre való utalást, ami segítségével személyiséget adhatnánk nekik. Például a klisés nőcsábász-rosszfiús karakter, Vasvári Pál, akit egyébként elég jól játszott Fehér Tibor. Aztán ott van a Koltai-Nagy Balázs által alakított Jókai Mór, aki az én személyes kedvencem lett. Szinte egy az egyben megegyezett az arca a fiatal Jókaiéval és úgy általában is egy egyértelműen pozitív karaktert kaptunk. De nem igazán van szerepe.
Na de Szendrey Júliát sem lehet kihagyni a sorból. Mikor a film elején bejelenti, hogy terhes, meg is kapjuk az egyetlen információt róla, majd ezek után terhesen, nekimegy verekedni Farkassal, egy durva, testi erőben nyilván fölötte álló, férfivel. Teljesen érthetetlen, hogy ez hogyan jutott a készítők eszébe. Ennek tetejébe, miután Petőfi forradalmárkodik egy sort, és közben pont hidegen hagyja, hogy Júliát szétverik, ő -mintha ez lenne a normális -, megkeresi maga Sanyit és megy tovább az élet, mintha mi sem történt volna.
Felveszi az akcióhős szerepét, hiszen néhol többet harcol, mint maguk a „hősök".
Lássuk Petőfi Sándort, Berettyán Nándor alakításában. Ennek, ha jól értelmeztem, egy pozitív, szimpatikus karakter kellett volna, hogy legyen, de nekem leginkább az ellentétét érte el. Alapvetően egy semleges karakter lett, valamilyen szinten már át is ment negatívba. (Pl.: nem is érdekli mi van Júliával - amíg ő szavalgat és vezeti a tömeget, eszébe sem jutott, hogy van egy felesége és egy leendő gyermeke.)
De hogy pozitívummal zárjuk a sort, a Meyert alakító Jászberényi Gábor tökéletesen átadta a karakteréhez illő feelinget. Igaz, kiszámítható volt, hogy végül „átáll", de mégis egy biztos pont volt a sztoriban.
Aztán nem lehet kihagyni a történet „főgonoszát", Farkast, akit Horváth Lajos Ottó alakított és itt mindenképpen meg kell jegyeznem, hogy az úr idén 61 éves és az a sok verekedés, amiben a film során részt vett… Le a kalappal. Ez egy karizmatikus, jól kidolgozott karakter, tudjuk a múltját (utcagyerekből az osztrák vezetés mitugrásza), van oka a tetteinek, már- már azonosulni tudunk vele. Ő a főgonosz, de lényegében nem ért el semmit, ami, valljuk be, nem épp a főgonoszra vall. Ám ő azért kellett, mert így vele szemben Petőfiék egy megállíthatatlan harcos csapatnak tűnnek. Sokkal jobban főszereplő, mint Petőfi.
Aztán így a végére felmerült bennem a fő kérdés. Kinek készült a film? Értem ezt úgy, hogy ha csak magyar piacra szánták, ahhoz túl hollywoodi és a film végén, mikor kiírták, hogy mi történt a főszereplőkkel… Nem illett oda.

Összességében nem fizetnék érte a moziban, de így, hogy már elérhető online is, mindenkinek ajánlom. Voltak jó pillanatai a filmnek, és fantasztikus színészeket is találni benne.
Ha számokban kéne kifejeznem a véleményemet, az 5-ből 3,5 pontot adnék rá.

Életképek

Molnár Nyomda és Kiadó Kft.

• kivitelezés nyomtatástól a könyvkötésig
• prospektusok, naptárak, szórólapok, plakátok nyomása
• cégjelzéses levélpapírok, borítékok, névjegyek, meghívók, öntapadós címkék készítése alkalmi kiadványok, brosúrák, folyóiratok és könyvek, iskolai évkönyvek, irodai ügyviteli nyomtatványok tervezése, előkészítése és gyártása

Cím: 7622 Pécs, Légszeszgyár utca 28.
Telefon: 72/532-414

Magyarországi Ciszterci Rend „Incipit Vita Nova Alapítványa”

CIB Bank, Pécs, Ferencesek u. 17.
Bankszámlaszám:
11100207-19032382-10000001
IBAN: HU41 11100207-19032382-10000001
SWIFT kód: INEBHUHB
Adószám: 19032382-1-02

A közhasznú alapítvány célja:
a Rend pécsi gimnáziumának és kollégiumának támogatása.

18+
Hát ez hülyeség!
Hoppá! Elkéstem egy kicsit.